

Han står på randen af sin grav

DDS 178

Melodi og sats:
Flemming Friis 1992

1. Han står på ran - den af sin grav, i mor - gen de ham døm - me; den
2. Han de - ler ud det hvi - de brød, en ved - tægt han dem læ - rer; han
3. Så tog han dru - ens æd - le saft i på - ske - fes - tens bæ - ger; han
4. Bort svandt de man - ge hun - dred år; men hvor hans klok - ker ki - me, end
5. Han står på ran - den af sin grav, i nat de ham for - rå - de; men

bi - tre kalk, ham ver - den gav, han om en stund skal tøm - me; da
er jo selv det liv - sens brød, som sjæ - lens kræf - ter næ - rer: Det
er jo selv den liv - sens kraft, som hjer - tets sor - ger læ - ger: Tag,
kalk og disk på bor - det står til min - de om hin ti - me. Da
hel - ligt, va - rigt pant — han gav os på sin sto - re nå - de; den

svul - mer hjer - tet i hans barm, ej fø - ler han mod ver - den harm, kun
er mit le - gem, har han sagt, som gi - ves hen i syn - der - magt og
drik der - af! Det er mit blod, som ø - ses ud til syn - de - bod; gør
står han med sin Ånd os bi, og trø - stig da for - kyn - de vi hans
kla - re vin, det hvi - de brød, det er hans blod, som for os flød, det

kær - lig - hed til si - ne.
bry - des ned for e - der.
det - te til mit min - de!
død, ind - til han kom - mer.
er hans le - gems sam fund.